

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิคอำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส ผู้ศึกษาได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษาดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

3. การแก้ปัญหาพฤติกรรมทางเพศ

3.1 ทฤษฎีอิคิว

3.2 ทฤษฎีทักษะชีวิต

3.3 ทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

คำว่า “พฤติกรรม” มีผู้ให้ความหมายไว้หลายท่าน ดังต่อไปนี้

พฤติกรรม หมายถึง การกระทำทุกอย่างของมนุษย์ กระทำโดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม ไม่ว่าคนอื่นจะสังเกตการณ์กระทำนั้นได้หรือไม่ก็ตาม และไม่ว่าการกระทำนั้นจะพึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ก็ตาม ดังนั้น การเดิน การคิด การตัดสินใจ การปฏิบัติตามหน้าที่ การละทิ้งหน้าที่เป็นพฤติกรรมทั้งสิ้น (ปรีชา วิหคโต, 2532 หน้า 6)

พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยาหรือกิจกรรมทุกชนิดของสิ่งมีชีวิตจะสังเกตได้หรือสังเกตไม่ได้ก็ตามซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก สำหรับพฤติกรรมภายใน หมายถึง กิจกรรมหรือปฏิกริยาที่เกิดขึ้น รวมทั้งความคิด ความรู้สึก ทักษะ ทักษะ ความเชื่อ และพฤติกรรมภายนอก หมายถึง ปฏิกริยาหรือการกระทำของบุคคลที่แสดงออกเห็นได้ทั้ง ด้วยการพูด การกระทำ กิริยาท่าทางของบุคคล (ฮิลฮาร์ด, 1996, อ้างถึงใน อรุษา จันทรวิจ, 2544 หน้า 21)

พฤติกรรมว่า หมายถึง การกระทำซึ่งเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึก นึกคิด ความต้องการของจิตใจที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า ซึ่งอาจสังเกตเห็นได้โดยตรงหรือทางอ้อม บางลักษณะอาจสังเกตได้โดยไม่ใช้เครื่องมือช่วยหรือต้องใช้เครื่องมือช่วย (ลักขณา สรวิวัฒน์, 2544 หน้า 17)

พฤติกรรมว่า หมายถึง การกระทำอันเกิดจากการกระตุ้นหรือถูกงูจูงใจจากสิ่งเร้าต่างๆ การกระทำหรือพฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลได้ใช้กระบวนการ กลั่นกรอง ตกแต่งและตั้งใจ ที่จะทำให้เกิดขึ้นเพื่อให้ผู้อื่นได้สัมผัสและรับรู้ ทั้งนี้เราจะเห็นได้ว่า มีพฤติกรรมจำนวนมาก แม้จะกระทำด้วยสาเหตุหรือจุดมุ่งหมายเดียวกัน แต่ลักษณะท่าทางอาการอาจแตกต่างกัน เมื่อบุคคลเวลา สถานที่ หรือสถานการณ์เปลี่ยนไป ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะการกระทำในแต่ละครั้งของบุคคลที่มีสภาพร่างกายปกติ ล้วนแล้วแต่ต้องผ่านกระบวนการคิดและการตัดสินใจ อันประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้กระทำพฤติกรรมนั้นๆ จึงทำให้พฤติกรรมของแต่ละคน และพฤติกรรมแต่ละคราวเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนไปตามเรื่องที่เกี่ยวข้องเสมอ (สุรพล พะยอมแฉ่ม, 2545 หน้า 18) ด้วยเหตุผลที่ว่าพฤติกรรมแต่ละครั้งเกิดจากกระบวนการ ดังนั้น หากพิจารณาแยกกระบวนการนั้นๆ แล้ว ประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ

1. ส่วนการแสดงออกหรือกิริยาท่าทาง (acting)
2. ส่วนการคิดเกี่ยวกับกิริยานั้น (thinking)
3. ส่วนความรู้สึกรู้สึกที่มีอยู่ในขณะนั้น (feeling)

สรุป พฤติกรรม หมายถึง ปฏิกริยาหรือกิจกรรมทุกชนิดของสิ่งมีชีวิต ทั้งสังเกตได้และสังเกตไม่ได้ เกิดจากการกระตุ้นหรือถูกงูจูงใจจากสิ่งเร้าต่าง

กระบวนการการเกิดพฤติกรรม

เมื่อบุคคลกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นมา การกระทำนั้นจะเป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอนเป็นกระบวนการมาก่อนทั้งสิ้น กระบวนการเกิดพฤติกรรมแต่ละครั้งนั้น อาจแยกเป็นกระบวนการย่อยได้อีกอย่างน้อย 3 กระบวนการ (สุรพล พะยอมแฉ่ม, 2545) คือ

1. กระบวนการรับรู้ (Perception process) เป็นกระบวนการเบื้องต้นที่เริ่มต้นจากบุคคลได้รับสัมผัสหรือรับข่าวสารจากสิ่งเร้าต่าง ๆ โดยผ่านระบบประสาทสัมผัสซึ่งรวมถึงความรู้สึก (Sensation) กับสิ่งเร้าที่รับสัมผัสนั้น ๆ ด้วย
2. กระบวนการคิดและเข้าใจ (Cognition process) กระบวนการนี้อาจเรียกว่า “กระบวนการทางปัญญา” ซึ่งเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยการเรียนรู้ การคิด การจำ ตลอดจนการนำไปใช้หรือเกิดพัฒนาการจากการเรียนรู้ นั้น ๆ ด้วย การรับสัมผัส และการรู้สึกที่นำมาสู่การคิดและการเข้าใจนี้ เป็นกระบวนการทำงานที่มีความละเอียดซับซ้อนมาก และเป็นกระบวนการภายในทางจิตใจที่ยังมีอาจศึกษาและสรุปเป็นคำอธิบายอย่างเป็นหลักการที่ชัดเจนได้
3. กระบวนการแสดงออก (Spatial behavior process) หลังจากผ่านขั้นตอนของการรับรู้ การคิดและเข้าใจแล้ว บุคคลจะมีอาการตอบสนองต่อสิ่งที่ได้รับรู้ นั้น ๆ แต่ยังไม่ได้แสดงออกให้ผู้อื่นได้รับรู้ ยังเป็นพฤติกรรมที่อยู่ภายใน (Covert behavior) แต่เมื่อได้คิดและเลือกที่จะแสดงการ

ตอบสนองให้บุคคลอื่นได้สังเกตได้เราจะเรียกว่า พฤติกรรมภายนอก (Overt behavior) ซึ่ง พฤติกรรมภายนอกนี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของพฤติกรรมที่มีอยู่ทั้งหมดในตัวบุคคลนั้น เมื่อมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้าใดสิ่งเร้าหนึ่ง การแสดงออกมาเพียงบางส่วนของที่มีอยู่จริง เช่นนี้เรียกว่า Spatial Behavior โดยแท้จริงแล้วกระบวนการย่อยทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ ไม่สามารถแยกเป็นขั้นตอน ต่างหากหรือเป็นอิสระจากกันได้ เพราะการเกิดพฤติกรรมในแต่ละครั้งนั้นจะมีความต่อเนื่องสัมพันธ์ กันอย่างมาก การแยกวิเคราะห์เป็น 3 ส่วน ก็เพียงเพื่อให้เกิดความเข้าใจตามขั้นตอนได้มากขึ้น

ประเภทของพฤติกรรม

พฤติกรรมแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. พฤติกรรมที่ติดตัวมาแต่กำเนิด (Unlearned Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่อินทรีย์ ทำได้เอง โดยที่อินทรีย์มิได้มีโอกาสเรียนรู้มาก่อนเลย พฤติกรรมติดตัวมาแต่กำเนิดอาจเกิดขึ้นนาน หลังจากกำเนิดอินทรีย์ก็ได้ เพราะฉะนั้นบางทีจึงเป็นที่สงสัยว่าอาจไม่ใช่เป็นพฤติกรรมติดตัวมาแต่กำเนิด อย่างไรก็ตามก็ดีพฤติกรรมติดตัวมาแต่กำเนิดได้เกิดขึ้นหลังจากที่อินทรีย์เกิดขึ้นแล้วนาน ๆ มัก หลีกหนีประสิทธิภาพการเรียนรู้ไม่ได้

2. พฤติกรรมที่เป็นผลของการเรียนรู้ (Learned Behavior) หมายถึง พฤติกรรมที่อินทรีย์ ทำขึ้นหลังจากที่ได้มีการเรียนรู้ หรือเลียนแบบจากบุคคลอื่นในสังคม พฤติกรรมประเภทนี้อาจเรียก อีกอย่างหนึ่งว่า พฤติกรรมทางสังคม (สุชา จันทรเฒ, 2539 หน้า 10)

พฤติกรรมยังแบ่งเป็น

1. พฤติกรรมภายใน หรือพฤติกรรมปกปิด (Covert behavior) หมายถึง การกระทำ กิจกรรมที่เกิดขึ้นในตัวบุคคล ซึ่งสมองจะทำหน้าที่รวบรวมและสั่งการ มีทั้งที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ ความคิด ความรู้สึก ทักษะคติ ความเชื่อ ค่านิยม ซึ่งมีอยู่ในสมองของคนไม่สามารถสังเกตเห็นได้

2. พฤติกรรมภายนอก หรือพฤติกรรมเปิดเผย (Overt behavior) คือปฏิกิริยาของ บุคคล หรือกิจกรรมของบุคคลที่ปรากฏออกมาให้บุคคลอื่นเห็นได้ ทั้งทางวาจา การกระทำ ท่าทาง ต่าง ๆ เช่น การพูด การหัวเราะ การกินอาหาร การรักษาความสะอาด การปลูกต้นไม้ พฤติกรรม ภายนอกเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ในการที่จะอยู่ร่วมกันกับบุคคลอื่น และเป็นสาเหตุที่ สำคัญในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในโลกใบนี้ (ปริยาพร วงศ์บุตรโรจน์, 2521 อ้างถึงใน ขวัญใจ พิมพ์ผล, 2543 หน้า 73)

นอกจากนี้ยังมีผู้แบ่งพฤติกรรมออกเป็น

1. พฤติกรรมภายนอก หรือพฤติกรรมเปิดเผย (Overt Behavior) หมายถึง การกระทำหรือการ แสดงออกที่บุคคลอื่นนอกเหนือจากเจ้าของพฤติกรรมรู้ สำหรับพฤติกรรมภายนอกนี้ บุคคลอื่นต้อง

อาศัยการสังเกต ไม่ว่าจะใช้ประสาทสัมผัสโดยตรง หรือใช้เครื่องมือช่วยในการสังเกตเพื่อได้ข้อมูล จึงมีการจำแนกพฤติกรรมภายนอกได้อีก 2 ประเภทย่อย ๆ คือ

1.1 พฤติกรรมโมลาร์ (Molar Behavior) ได้แก่ พฤติกรรมที่บุคคลอื่นสามารถสังเกตได้ โดยใช้ตาสังเกตเพียงอย่างเดียวก็รับรู้ได้อย่างมีความหมายต่อกระบวนการคิดมากกว่าประสาทสัมผัสอื่น เพราะตาสามารถส่งต่อประสาทสัมผัสอื่น ๆ ได้ ทั่ว หู จมูก เป็นต้น

1.2 พฤติกรรมโมเลกุล (Molecular Behavior) ได้แก่ พฤติกรรมที่บุคคลอื่นต้องใช้เครื่องมือเพื่อช่วยในการสังเกต จึงจะเห็นได้และทำให้ได้ข้อมูลที่แม่นยำ

1.2.1 พฤติกรรมภายใน หรือพฤติกรรมปกปิด (Covert Behavior) หมายถึง พฤติกรรม หรือการกระทำที่บุคคลอื่นไม่สามารถมองเห็นได้หรืออาจสังเกตเห็นได้ยาก เพราะเป็นการกระทำของอวัยวะที่อยู่ภายในร่างกาย เช่น อารมณ์ ความรู้สึก เป็นต้น

1.2.2 พฤติกรรมภายนอกหรือพฤติกรรมเปิดเผย (Overt behavior) คือ ปรากฏการณ์ของบุคคล หรือกิจกรรมของบุคคลที่ปรากฏออกมาให้บุคคลอื่นเห็นได้ ทั้งทางวาจา การกระทำ ท่าทาง ต่าง ๆ (ลักษณะ สรีรวัฒน์, 2544, หน้า 17 - 18)

สรุป พฤติกรรม การกระทำหรือปฏิกิริยาที่แสดงออกของบุคคลอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยผ่านกระบวนการรับรู้ การคิด การตัดสินใจ แล้วแสดงพฤติกรรมนั้นออกมาแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับ สภาพการณ์ บุคคล เวลา สถานที่ที่เปลี่ยนไป ทั้งที่สังเกตเห็นได้ชัดและสังเกตเห็นได้ยาก สำหรับการวิจัยครั้งนี้การพฤติกรรมหมายถึง การกระทำหรือปฏิบัติตนของนักเรียนที่มีพฤติกรรมก่อนวัยอันควร ประกอบด้วย การมีแฟน การมีเพศสัมพันธ์ การอยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม การจับมือถือแขน การกอดจูบ การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์เพศและ การดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์

แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เป็นพฤติกรรมที่วัยรุ่นแสดงออกต่อเพศตรงข้าม เช่น การนัดพบ เพื่อนต่างเพศ โดยทั่วไปชายหญิงจะเริ่มคบกันตั้งแต่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่เริ่มสนใจเพศตรงข้าม ต้องการความรัก ต้องการความเป็นอิสระจากบิดามารดา จึงเริ่มมองหาเพศตรงข้ามที่ถูกใจเพื่อนำไปสู่ความรักและการแต่งงานในอนาคต พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจะแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมต่างๆ เช่น ในชนบทมีการติดต่อกับความรู้จักกันระหว่างชายหนุ่มหญิงสาว มีปัญหาน้อยกว่าในเมือง เพราะลักษณะของสังคมชนบทประชาชนตั้งบ้านเรือนใกล้ชิดกันและมีความสัมพันธ์ต่อกันตามแบบประเพณี ทำให้รู้จักประวัติความเป็นมาและนิสัยใจคอกันและกันดี ฐานะความเป็นอยู่ อาชีพ ค่านิยมในชนบทยังยึดถือประเพณีวัฒนธรรมอย่างเคร่งครัด โดยมากหญิงจะถูกอบรมให้รักกนวลสงวนตัว ให้อยู่กับบ้านเฝ้าเรือน ไปไหนมักมีผู้ใหญ่ไปด้วย ดังนั้นทำให้มีปัญหาวัยรุ่นพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจึงมีน้อย

กว่าวัยรุ่นในเมืองที่ได้รับอิทธิพลต่างชาติ จากการสื่อสารที่ไร้พรหมแดน โดยเฉพาะในเรื่องการแต่งกาย การคบเพื่อนต่างเพศ การจับมือ การแต่งตัวร่างกายกันได้อย่างอิสระมากขึ้น นำไปสู่โอกาสเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยทั่วไปจะเริ่มจากความพึงพอใจกันระหว่างเพศตรงข้าม (พรรณพิไล ศรีอาภรณ์, 2537, หน้า 40 - 41) ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

1. การสร้างมิตรภาพ
2. การเกิดความรัก
3. การมีความสัมพันธ์ทางเพศ

ซึ่งชายและหญิงมีความแตกต่างกันในเรื่องเหล่านี้ ผู้ชายอาจมีการสร้างมิตรภาพแล้วข้ามขั้นไปมีความสัมพันธ์ทางเพศได้โดยไม่มีความรักเข้ามาเกี่ยวข้องเลย แต่ผู้หญิงต้องเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ผู้หญิงต้องก้าวจากการสร้างสัมพันธ์ภาพไปสู่การเกิดความรัก สนใจที่จะมีความสัมพันธ์เพื่อความรักอันยั่งยืนแต่งงานก่อนจะมีความสัมพันธ์ทางเพศ การที่วัยรุ่นชายหญิงมีความสัมพันธ์กัน เช่น ไปเที่ยวด้วยกัน จับมือถือแขน การโอบกอด การจูบ การเล้าโลมถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์กัน มักจะเป็นเพราะฝ่ายหญิงคิดว่ามีความรักซึ่งกันและกันจึงยอมสละให้ได้ แต่แท้จริงแล้วฝ่ายชายอาจทำไปเพียงเพื่อต้องการความพึงพอใจถูกใจเท่านั้น โดยไม่ได้มีความรักหรือไม่ต้องการรับผิดชอบเลย

พฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่นที่อาจเกิดขึ้นได้ทีละอย่าง หรือหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน เนื่องจากความสับสนวุ่นวายของวัยรุ่นแบ่งได้ดังนี้

1. พฤติกรรมทางเพศกับตนเอง (auto sexuality) วัยรุ่นจะใช้ตนเองเป็นวัตถุที่เร้าความรู้สึกทางเพศ ให้ถึงจุดสุดยอดทางเพศได้พฤติกรรมที่พบบ่อยๆ คือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่มีจากการที่วัยรุ่นมีความฝันหรือจินตนาการทางเพศสูงและต้องการผ่อนคลายความรู้สึกตึงเครียดเหล่านั้นจึงสร้างพฤติกรรมชนิดนี้ขึ้นมา โดยทั่วไปเรารู้สึกว่าเป็นพฤติกรรมที่ปกติในวัยรุ่น เป็นความลดความตึงเครียดทางอารมณ์ แต่ยังมีวัยรุ่นอีกเป็นจำนวนมากที่คิดว่าเป็นการทำให้เสียพลังงานและความจำ หรือเป็นการกระทำที่เป็นความผิด ทำให้เขาเกิดความละอายใจ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังมีความต้องการจะกระทำอยู่อีกต่อไป ยิ่งจะทำให้เกิดความคับข้องใจได้มากขึ้น

2. พฤติกรรมทางเพศกับคนเพศเดียวกัน (homosexuality) ในช่วงที่อาจพบได้บ่อย คือ ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น เป็นช่วงที่วัยรุ่นเริ่มเปลี่ยนแปลงจากวัตถุที่เร้าความรู้สึกทางเพศ (erotic object) จากตัวเองไปหาบุคคลอื่น ในช่วงนี้เพื่อนเพศเดียวกันจะเข้ามามีบทบาทสำคัญมาก เพราะมีลักษณะของความเหมือนกันไม่มีอันตรายไปแปลกประหลาดวัยรุ่น จึงมักจะสนใจเพื่อนเพศเดียวกันก่อน จะเห็นว่ามีกลุ่มแบ่งกลุ่มกันเล่นอย่างชัดเจน ในกลุ่มวัยรุ่นชายและกลุ่มวัยรุ่นหญิงจากความสนิทสนมใกล้ชิด และมีโอกาสที่น่าจะสนิทสนมมากขึ้น จึงทำให้วัยรุ่นบางคนอาจจะมีจิตใจฝ่ชอบเพศเดียวกัน

หรือมีพฤติกรรมทางเพศกับเพื่อนเพศเดียวกัน ซึ่งถ้าหากจะอธิบายก็อาจจะอธิบายได้โดยทฤษฎี Bisexuality ของซิกมันด์ ฟรอยด์ ที่ว่า “มนุษย์ทุกคนจะมีลักษณะซึ่งมีความผสมผสานกันระหว่างเพศของตัวเองกับเพศตรงข้าม” ฉะนั้นเมื่อมีโอกาสมนุษย์จึงอาจแสดงความชอบพอในเพศเดียวกันได้ แต่ในสิ่งเหล่านี้จะกลายเป็นความขัดแย้งระหว่างความต้องการของตัววัยรุ่นเอง กับค่านิยมของสังคมที่กำหนดให้มนุษย์ ควรจะมีพฤติกรรมทางเพศกับมนุษย์ต่างเพศเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วเท่านั้น

ส่วนมากวัยรุ่นจะผลัดความรู้สึกเหล่านี้ให้เข้าหาความรู้สึกสนใจกับเพศตรงข้ามได้ (แต่ก็มีบ้างที่ไม่สามารถผลัดตัวเองให้สนใจเพศตรงข้าม จึงเกิดเป็นพฤติกรรมรักร่วมเพศติดตัวต่อไป)

3. พฤติกรรมทางเพศกับเพศตรงข้าม (heterosexuality) วัยรุ่นเริ่มสนใจเพื่อนต่างเพศมากขึ้นในเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางและตอนปลาย เกิดจากมีความมั่นใจว่าเป็นความถูกต้องตามสังคม แสดงความรู้สึกได้อย่างเปิดเผย เป็นการปลดปล่อยความคับข้องใจที่ตนเองเคยมีความรู้สึกตามข้อ 1 และ 2 มาแล้ว จะเห็นว่าวัยรุ่นจะสนใจพฤติกรรมกิจกรรมทางเพศมาก อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง พฤติกรรมที่พบบ่อยๆ ได้แก่ การแอบอ่านหนังสือปกขาว แอบดูภาพยนตร์เกี่ยวกับเซ็กส์ กิจกรรมทางเพศส่วนใหญ่ของเด็กวัยนี้ คือ การกอดจูบ ลูกคลำมากกว่าการร่วมเพศ หรือแอบไปเที่ยวโสเภณีหรือแม้แต่การพยายามทำตัวให้เด่น เพื่อให้เพศตรงข้ามสนใจ พฤติกรรมเหล่านี้เชื่อว่ามาจากแรงขับทางเพศ และวัยรุ่นคิดว่าการที่เขาแสดงเหล่านั้นเป็นความถูกต้องที่สุดแล้ว

กลไกทางเพศในเด็กวัยรุ่น อธิบายพฤติกรรมที่วัยรุ่นแสดงออกมาได้ เช่น การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองในวัยรุ่นหรือพฤติกรรมรักร่วมเพศ (ทั้งที่แสดงออกและ/หรือมีความรู้สึกที่ต้องเก็บกดเอาไว้) ในวัยรุ่นตอนต้นหรือพฤติกรรมอยากเด่นในกลุ่มเพื่อนและแสดงความสนใจทางเพศอย่างมากๆ ในวัยรุ่นตอนปลาย (วิทยา นาควัชร, 2544 หน้า 207 - 209)

บรูคส์กันและฟิสเทนเบิร์ก (Brooks - Gunn and Furstenberg, 1990, p. 245 - 248 อ้างถึงใน ธาดา ลิเกษม, 2545, หน้า 44) ได้แบ่งปัจจัยที่ทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแตกต่างกัน ดังนี้

1. ปัจจัยทางด้านชีวภาพ พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นจะได้รับอิทธิพลจากฮอร์โมนเพศ โดยมีปัจจัยทางด้านสังคม เป็นตัวกระตุ้นในการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์

2. ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ค่านิยมในเรื่องเพศของบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องเพศ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วหรือช้าของวัยรุ่น

3. ปัจจัยของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะบรรทัดฐานในเรื่องเพศของกลุ่มเพื่อน จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก

4. ปัจจัยด้านการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่มีผลการเรียนไม่ดี และมีระดับการศึกษาต่ำ จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่าวัยรุ่นที่มีผลการเรียนดีและยังคงเรียนอยู่ และโดยมากจะเป็นผู้ฐานะไม่ดีด้วย

วัยรุ่น เป็นวัยที่เตรียมตัวจะพึ่งตนเองและเป็นอิสระ แต่ในขณะเดียวกันก็ยังต้องการได้รับการสนับสนุนและคำแนะนำจากบิดามารดาโดยเฉพาะในเรื่องเพศ ถ้าไม่เข้าใจและไม่ยอมรับหรือหาทางออกในทางที่เหมาะสม อาจเกิดความยุ่งยากมากระหว่างวัยรุ่นกับบิดามารดา แรงผลักดันทางด้านเพศซึ่งถูกกระตุ้นโดยฮอร์โมนเพศจะรุนแรงจนยากจะเก็บกดได้ ความรู้สึกทางเพศจึงออกไปสู่นอกครอบครัว มีความรักความต้องการทางเพศจะเข้าไปแทนที่การยึดติดกับบิดามารดา ความผูกพันแน่นแฟ้น ทางจิตใจ มักจะรวมเป็นสิ่งเดียวกันกับความใกล้ชิดทางร่างกายและทางเพศ (สุวัทนา อารีพรพร และคณะ, 2534, หน้า 606)

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ หมายถึง การที่ชายหญิงมีปฏิสัมพันธ์กันหรือมาร่วมกันทำกิจกรรมใดๆ ก็ตาม ซึ่งความสัมพันธ์นี้อาจเริ่มต้นจากการพบปะ ติดต่อกันอย่างธรรมดาจนกระทั่งมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้งถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ (Sexual intercourse) ก็ได้ ซึ่งการคบหาสมาคมของมนุษย์นี้เป็นเรื่องปกติกันอยู่ แม้จะมีได้มีจุดมุ่งหมายไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ เพราะมนุษย์ชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่มมีการติดต่อสัมพันธ์กันทั้งในระหว่างต่างเพศและระหว่างเพศเดียวกัน มีการพึ่งพาอาศัยและการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน อันทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

ความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

ความสำคัญหรือความจำเป็นที่ต้องการมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศ สรุปได้ดังต่อไปนี้ (จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์, 2543, หน้า 178)

1. เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านจิตวิทยา กล่าวคือ การมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศจะช่วยให้บังเกิดความพึงพอใจเพราะชดเชยในสิ่งที่ตนขาด
2. เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านชีวภาพ กล่าวคือ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศจะเป็นจุดเริ่มต้นของการนำไปสู่การขยายพันธุ์ เพื่อรักษาเผ่าพันธุ์ของตนไว้
3. เพื่อตอบสนองความต้องการทางด้านสังคม กล่าวคือ มนุษย์เป็นสัตว์สังคมดังนั้นมนุษย์จึงต้องปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่สังคมกำหนดไว้ จึงจะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข ความสัมพันธ์ระหว่างเพศเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งที่ถูกกำหนดโดยสังคม ดังนั้นสมาชิกของสังคมนั้นจึงจำเป็นต้องยึดถือปฏิบัติสืบทอดกันมา

ภาวะเงื่อนไขที่สนับสนุนให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างเพศ

สรุปภาวะเงื่อนไขที่มีส่วนสนับสนุนให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างเพศ 5 ประการ ได้แก่ (จันทร์วิภา ดิลกสัมพันธ์, 2543)

1. อิทธิพลจากต่อมไร้ท่อในร่างกาย ถ้าต่อมไร้ท่อทำงานผิดปกติหรือไม่มีประสิทธิภาพ

ก็จะมิผลให้ พัฒนาการทางเพศดำเนินไปอย่างล่าช้า โดยเฉพาะถ้าต่อมเพศ ต่อมาได้สมอง และ ต่อมาไทรอยด์มีความบกพร่องก็มีผลโดยตรงต่อการตอบสนองทางเพศ

2. อิทธิพลทางสังคม เป็นภาวะที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการกำหนดรูปแบบการตอบสนองทางเพศ สังคมโดยทั่วไปมุ่งหวังที่จะให้เพศหญิงอยู่ในกรอบแห่งวัฒนธรรมอย่างเคร่งครัดกว่าเพศชาย หญิงจึงต้องรักษาวลิตสงวนตัวถึงจะเกิดความต้องการหรือแรงจูงใจที่จะมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามต้องระงับหรือเก็บกดความรู้สึกนั้นไว้ ไม่แสดงออกอย่างชัดเจนและรุนแรงเหมือนเพศชาย

3. สื่อสารมวลชน ได้แก่ ภาพยนตร์ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ นิตยสารต่างๆ นับได้ว่ามีส่วนเร่งเร้าให้วัยรุ่นได้เรียนรู้การปรับปรุงบทบาททางเพศของเขา โดยพยายามที่จะปรับเปลี่ยนหรือลอกเลียนบทบาทของผู้ที่เขานิยมยกย่อง (Identification) เช่น นักร้อง ดาราภาพยนตร์ เป็นต้น

4. อายุของการมีวุฒิภาวะทางเพศ วุฒิภาวะทางเพศจะเป็นตัวเร่งให้วัยรุ่นเกิดความสนใจทางเพศตรงข้าม เด็กที่เข้าสู่การมีวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่า ย่อมมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศก่อนผู้ที่เข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศช้า

5. โอกาสในการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ “โอกาส” เป็นภาวะที่สำคัญอย่างหนึ่ง เด็กที่มีเพื่อนต่างเพศมากอย่างเพียงพอและเหมาะสม ย่อมมีโอกาสดีกว่าเด็กที่มีเพื่อนต่างเพศไม่กี่คน หรือเด็กที่ได้รับการสนับสนุนและได้รับข้อเสนอแนะที่ดีจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ก็ย่อมมีโอกาสนในการเรียนรู้ที่จะปรับตัวและแก้ปัญหาต่างๆ ได้ดีกว่า

เมื่อเริ่มมีความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ความพึงพอใจในเพศตรงข้ามก็มักจะเกิดขึ้นตามมาเสมอ ซึ่งจัดว่าเป็นความรู้สึกหรืออารมณ์ทางเพศที่สำคัญมากสำหรับวัยรุ่น เพราะเป็นประสบการณ์ใหม่ของชีวิต และหนุ่มสาวจำนวนไม่น้อยที่เกิดความเข้าใจผิดคิดว่า ความพึงพอใจ คือ ความรัก ทั้งๆ ที่ความพึงพอใจและความรักนั้นแตกต่างกันมาก การมีความรักและความสัมพันธ์ทางเพศมิได้ขึ้นอยู่กับสัญชาตญาณ แต่เป็นการพัฒนาตามขั้นตอนที่เกิดจากกลไกทางสมองและปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้อง (IDRC, 1990, pp.136 – 137 อ้างใน จันทรวีภา ดิลกสัมพันธ์, 2538, หน้า24) ดังต่อไปนี้

1. การเกี้ยวพาราสี (courtship) เป็นการแสวงหาคู่คลซึ่งตรงกับที่เขาและเธอมุ่งหวังไว้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยในระยะแรกๆ จะเป็นการเลือกบุคคลที่ตนพอใจ จนกระทั่งถึงระดับที่ตนคิดว่าจะเลือกเป็นคู่ครอง ซึ่งในสมัยปัจจุบันหนุ่มสาวจะมีเสรีภาพในการเลือกคู่ครองมากขึ้น การเกี้ยวพาราสีจึงขึ้นอยู่กับความรัก ความเสน่หา และความถูกใจแบบหนุ่มสาว

2. การนัดหมาย (dating) คือ การที่บุคคลสองคนนัดที่พบปะกันเป็นการพักผ่อนหย่อนใจเพื่อความเพลิดเพลินในระยะเวลาสั้น เมื่อหมดช่วงเวลานั้นทั้งสองฝ่ายก็ไม่มีพันธะผูกพันต่อกัน

3. การไปมาหาสู่เป็นประจำ (going steady) เป็นการเปลี่ยนแปลงจากการนัดหมายกับ

หลายๆ คน มาเป็นการพบปะกับคนเพียงคนเดียวด้วยกันเป็นประจำ แสดงถึงความชอบพอดอกัน หรือมีข้อผูกพันมากกว่านั้น และบางครั้งอาจไม่ถึงกับเป็นความรัก

4. การหมั่น (engagement) เป็นเงื่อนไขที่เกิดขึ้นเมื่อทั้งสองปรารถนาที่จะแต่งงานอยู่ร่วมกันในอนาคต ช่วยให้หนุ่มสาวที่ติดต่อกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม โดยไม่ต้องเกรงกลัวคำครหาใดๆ ปัจจุบันการหมั้นหมายที่จัดเป็นพิธีตามขนบธรรมเนียมประเพณีอาจลดน้อยลงไป เนื่องจากหนุ่มสาวสามารถอยู่ใกล้ชิดและไปมาหาสู่กันได้สะดวก โดยไม่ต้องทำพิธีหมั้นหมายเป็นที่ยอมรับกันมากขึ้น

5. การสมรสหรือการแต่งงาน (marriage) เป็นสิ่งที่หนุ่มสาวที่รักและปรารถนาจะอยู่ด้วยกันได้กระทำกันเป็นพิธีประกาศให้สังคมได้รับรู้อย่างเป็นทางการว่าจะอยู่ด้วยกันฉันท์สามีภรรยา เป็นสิ่งที่ชายหญิงมีความสัมพันธ์ทางเพศในรูปแบบที่สังคมยอมรับ

ในช่วงของการนัดหมายและการไปมาหาสู่ ชายและหญิงจะมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันด้วยกระบวนการและขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงสัมพันธภาพที่มีต่อกัน ซึ่งจะแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ตามลำดับ (Muuss, 1996, pp.236 – 238 อ้างถึงใน จันทรวีภา ดิลกสัมพันธ์, 2543, หน้า85) ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การนัดพบที่ยังไม่จิตใจผูกพันรักใคร่เป็นพิเศษ

ขั้นตอนที่ 2 การนัดพบที่เริ่มมีจิตใจผูกพัน สนใจ แต่ยังไม่ถึงกับรัก

ขั้นตอนที่ 3 การนัดพบที่เริ่มจะรัก

ขั้นตอนที่ 4 การนัดพบตามลำพังสองต่อสองและได้มีความรักต่อกัน

ขั้นตอนที่ 5 มีความผูกพันที่ยอมรับซึ่งกันและกัน

พฤติกรรมที่อาจเกิดขึ้น โดยการจัดลำดับจากพฤติกรรมที่น้อยสุด ไปยังพฤติกรรมที่มากที่สุดของความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง มี 8 ลักษณะ (Muuss, 1996 หน้า236 – 2381 , อ้างใน จันทรวีภา ดิลกสัมพันธ์ , 2539, หน้า57) ได้แก่ มีการถูกเนื้อต้องตัวกัน มีการจูบที่หน้าผากหรือหอมแก้มเบาๆ ตอนกลางคืน มีการโอบกอดและการจูบเล็กๆ น้อยๆ แต่บ่อยครั้ง มีการโอบกอดและจูบที่ลึกซึ้งเพิ่มขึ้น มีการกอดรัด (ในระดับท่อนบนของร่างกาย) มีการกอดรัดอย่างหนักหน่วง มีการสำเร็จความใคร่ให้กันและกัน และมีเพศสัมพันธ์กันในที่สุด

แนวคิดเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์

วัยรุ่น เป็นวัยที่ได้รับอิทธิพลจากฮอร์โมนทางเพศมากที่สุด ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งร่างกายและจิตใจ รวมไปถึงความรู้สึกหรือความปรารถนาทางเพศจะเกิดขึ้นๆ ได้ง่ายและรวดเร็ว เมื่อมีสิ่งมาช่วยยั่วอารมณ์ทางเพศซึ่งอาจไม่เกี่ยวข้องกับความรักเลย เช่น การคิดฝัน การจินตนาการ การได้เห็นรูปภาพ หรือการได้ยินเสียงหัวเราะของเพศตรงข้าม (Sasse, 1994, pp.371)

ในระยะนี้ความคิดฝันทางเพศจะเกิดขึ้นบ่อยและเกิดอย่างกะทันหัน อันเป็นผลทำให้มีแรงขับทางเพศ (sex drive) ที่รุนแรง ทำให้เขาต้องระบายเพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดทางเพศในช่วงแรก อาจระบายในรูปของความฝันที่เรียกว่า “ฝันเปียก” คือ การหลั่งอสุจิขณะหลับ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง ในเวลาต่อมาแรงผลักดันทางเพศในวัยนี้จะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามด้วยความอยากรู้ อยากเห็น อยากทดลอง ส่วนเพศหญิงจะเริ่มสนใจเรื่องเพศและเพศตรงข้ามเช่นเดียวกับเพศชาย โดยการพยายามทำตัวให้เป็นที่ดึงดูดความสนใจของเพศตรงข้ามหรือหลงรักผู้ชายสักคนมากกว่าจะเป็นไปในทางด้านการทดลองมีเพศสัมพันธ์ วัยรุ่นหญิงโดยทั่วไปจะมีความตื่นตัวทางเพศช้ากว่าวัยรุ่นชาย และความต้องการที่จะบรรลุความสุขสุดยอดทางเพศก็มีความรุนแรงน้อยกว่า ในขณะที่เพศชายแทบทุกคนเคยสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เพศหญิงจะสำเร็จความใคร่เพียงร้อยละ 30-34 หรือกระทำหลังจากมีคู่ร่วมเพศแล้ว (สุวัทนา อารีพรค และอนเนก อารีพรค, 2528, หน้า 30-32) และอาจเนื่องมาจากการรับวัฒนธรรมตะวันตกและตะวันออกเข้ามามีอิทธิพลในเรื่องเพศมากขึ้น มีการจับมือหรือถูกเนื้อต้องตัวกันระหว่างหนุ่มสาว กระทำได้อย่างเปิดเผยมากขึ้น จึงมีแนวโน้มนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนได้ (วันทนี วาสิกะสิน และคณะ, 2537 หน้า 53)

สังคมไทยมีค่านิยมที่ไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้คนในสังคมพูดคุยหรือกล่าวถึงในเรื่องเพศอย่างเปิดเผย โดยสังคมมักจะกำหนดว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องสกปรก หยาบช้ำ เรื่องต่ำ พูดถึงไม่ได้ โดยเฉพาะฝ่ายหญิงสังคมไทยมีทัศนคติและการอบรมในเรื่องเพศที่เข้มงวดมาก มีกฎเกณฑ์และระเบียบเคร่งครัดโดยมีค่านิยมยกย่องที่เป็นกุลสตรีจะต้องรักษานวลสงวนตัว รู้จักงานบ้านงานเรือน ไม่คบหาผู้ชาย การรู้จักกับเพศตรงข้ามนั้นอยู่ภายใต้ความดูแลของบิดามารดาหรือผู้ควบคุม ในขณะที่เดียวกันสังคมไทยก็มีค่านิยมยกย่องให้เพศชายเป็นใหญ่กว่าเพศหญิง และเพศชายสามารถมีประสบการณ์ทางเพศได้ทั้งก่อนและหลังสมรสโดยไม่ถือเป็นเรื่องเสียหาย ดังนั้นในการติดต่อทำความรู้จักกับเพศตรงข้ามในอดีต บิดามารดาจะพยายามเข้ามามีส่วนร่วมด้วยไม่ว่าหญิงหรือชาย โดยเฉพาะถ้าเป็นหญิงก็ไม่ให้ไปกับชายตามลำพัง หญิงไม่มีสิทธิ์ที่จะไปรักใคร่ชอบใครหรือเกี่ยวพาราสักกับชายคนใดก่อน เพราะถือเป็นเรื่องเสื่อมเสียเกียรติอย่างร้ายแรง นำอับอายและเป็นที่ติฉินนินทาทำให้โอกาสที่ชายหญิงจะปล่อยตัวปล่อยใจมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสจึงมีน้อยได้ (วันทนี วาสิกะสิน และคณะ, 2537, หน้า 53)

ปัจจุบันนี้มีความคิดไปไกลถึงขนาดที่ว่าเมื่อความต้องการทางเพศมีกำลังแรงก็ไม่ควรกดดันหรือมีการห้ามปราม ควรเปิดโอกาสให้แสวงหาความสุขให้เต็มที่ โดยไม่ต้องคำนึงถึงศีลธรรมใดๆ คือให้อิสระในเรื่องนี้จนสุดโต่งไปเลย ความคิดเช่นนี้ได้มีการนำไปปฏิบัติในหมู่ชนต่างๆ มากมาย ถึงขนาดมีการแลกคู่นอนกัน แต่ผลของการปล่อยตัวตามใจตนเองไม่มีขอบเขต เช่นนี้ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา นั่นคือการทำให้เกิดโรคเอดส์ โรคติดต่อทาง

เพศสัมพันธ์ที่สำคัญหรือโรคเอดส์ (HIV) ซึ่งทำลายชีวิตของผู้คนลงไปมากและเป็นเรื่องที่ยากต่อการแก้ไข นอกจากนั้นยังก่อให้เกิดความเสื่อมทรามในสังคมอีกด้วย ในทางวิชาการนั้นถือว่าหากคู่ใดสนองความต้องการทางเพศให้แก่กันและกันโดยมีความรักใคร่ชอบพอกันก็ไม่ถือเป็นความผิด แต่หากมีการข่มขืนจิตใจกัน ไม่มีความรักต่อกันและนำไปสู่อันตรายแก่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ถือว่าเป็นความผิด ดังนั้น การข่มขืนกระทำชำเรา (forcible rape) การคุกคามทางเพศ (sexual harassment) จึงเป็นการกระทำที่ผิดและสามารถดำเนินคดีทางกฎหมายได้ (อรรถพร ชูบำรุง, 2542, หน้า 66 – 67)

สาเหตุของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส

สาเหตุของการที่คนเรานิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสอาจจะเนื่องมาจาก (วันทิพย์ วาสี กะสิน และคณะ, 2537, หน้า 27)

1. เป็นการสนองเพื่อความปรารถนาทางเพศ และสนองความพอใจทางด้านร่างกายและจิตใจ เพื่อความสนุกสนาน
2. เป็นการพิสูจน์ว่ามีความสามารถทางเพศ ไม่เป็นผู้ผิดปกติในเรื่องเพศ
3. เป็นการเตรียมตัวก่อนเข้าสู่ภาวะการสมรส หรือเป็นการปรับความต้องการทางเพศของทั้งสองฝ่ายเข้ากันได้
4. เป็นการผูกมัดฝ่ายตรงข้ามหรือสำหรับผู้หญิงบางครั้งอาจเป็นเพราะความรักต่อเพศตรงข้าม
5. เป็นการทำตามความนิยมของสังคมในปัจจุบัน

สาเหตุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน (วิทยา นาควัชร, 2531, หน้า 33 – 34)

1. วัยรุ่นชอบทดลอง อยากรู้ อยากเห็น ดังนั้นจึงมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่น
2. วัยรุ่นคิดว่าเป็นแฟชั่น เมื่อคบกันเป็นแฟนก็มีได้เสียกัน ยิ่งไปกว่านั้นบางคนยังบอกด้วยว่า “ไม่เห็นว่าจะเสียหายอะไร”
3. วัยรุ่นอยากได้ความรู้สึกเป็นเจ้าของกันและกัน ซึ่งเกิดได้ทั้งชายและหญิง แต่หลังจากมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานกันแล้วความรู้สึกว่าจะจะเป็นเจ้าของซึ่งกันและกันมิได้จริงหรือไม่
4. วัยรุ่นรู้สึกว่าตนเองมีค่าเป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายหนึ่ง
5. วัยรุ่นมีแรงผลักดันจากฮอร์โมน และสัญชาตญาณของการสืบพันธุ์

เหตุผลทั้งที่สนับสนุนและต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส

คินเซย์ (1975 อ้างถึงใน หทัยรัตน์ กิจบำรุง, 2546, หน้า 24 – 25) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายหญิง และได้สรุปถึงเหตุผลทั้งที่สนับสนุนและต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส ดังนี้

เหตุผลในการสนับสนุนให้มีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส คือ

1. ช่วยปลดปล่อยความต้องการทางเพศ
2. เป็นแหล่งหาความรื่นรมย์ทั้งร่างกายและจิตใจ
3. ช่วยพัฒนาความสามารถในการพัฒนาอารมณ์ให้เข้ากับคนอื่นๆ ได้
4. ช่วยพัฒนาความสามารถในการปรับอารมณ์และร่างกายให้เข้ากับคู่สมรสได้ดีขึ้น
5. ความล้มเหลวของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสนั้นให้ความสูญเสียทางสังคมน้อยกว่า

ความล้มเหลวหลังการสมรส

6. ประสบการณ์ทางเพศของชายและหญิงอาจจะช่วยป้องกันพฤติกรรมรักร่วมเพศได้
- ส่วนสาเหตุที่ต่อต้านการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส คือ

1. อาจทำให้ตั้งครรภ์นอกสมรส
2. อาจทำให้เกิดการติดโรคได้
3. การตั้งครรภ์ก่อนการสมรสนำไปสู่การสมรสแบบจำยอม
4. ความรู้สึกผิดที่ได้สูญเสียพรหมจรรย์ไป
5. ความรู้สึกอาย กลัวการไม่ยอมรับของสังคม อาจทำให้ถูกดูหมิ่นว่าใจง่าย
6. เกิดความรู้สึกลึกๆว่าคนที่มิเพศสัมพันธ์ด้วยจะไม่ยอมสมรสด้วย
7. เป็นการกระทำที่ผิดศีลธรรม

สรุป ปัจจุบันพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในประเทศไทย เริ่มเห็นเด่นชัดกว่าแต่ก่อน เพราะการยึดมั่นในวัฒนธรรมของชาติในวัยรุ่นหย่อนยานลง เนื่องมาจากการรับวัฒนธรรมจากประเทศอื่นๆ เข้ามาในประเทศไทย ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอิทธิพลแก่วัยรุ่น เช่น มีการแต่งกายอิสระคบเพื่อนต่างเพศได้อิสระและใกล้ชิดสนิทสนมกันง่าย ประกอบกับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ทั้งด้านข่าวสาร ภาพยนตร์ วิทยุทัศน์ อินเทอร์เน็ต รวมทั้งสถานเริงรมย์มีมากทำให้วัยรุ่นขาดความยังคิด ปลดปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นไปตามความปรารถนาของธรรมชาติ ลืมคิดถึงความพร้อมของตนเองด้านเศรษฐกิจและสังคม จึงทำให้วัยรุ่นที่เริ่มมีความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศมักจะมีความคิดที่แตกต่างกันออกไป โดยวัยรุ่นหญิงนั้นมีความต้องการเพียงอยากใกล้ชิดสนิทสนมรู้สึกอบอุ่นที่อยู่ใกล้ชิด ต้องการสัมผัสที่นุ่มนวล อ่อนโยน โดยไม่มีความต้องการถึงขั้นมีเพศสัมพันธ์ แต่วัยรุ่นชายมีอิทธิพลของฮอร์โมนเพศที่รุนแรง ทำให้ความสนใจมีความต้องการทางเพศหรืออารมณ์ทางเพศสูงและถูกกระตุ้นได้ง่าย ถ้ามีโอกาสสัมผัสทางกายจะยิ่งกระตุ้นความต้องการทางเพศจนถึงกับต้องการมีเพศสัมพันธ์ด้วยเสมอ โดยฝ่ายชายมักจะคิดว่าการที่ฝ่ายหญิงยินยอมให้มีการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัวเช่นนี้เพราะยินยอมพร้อมใจและคงยินยอมได้มากกว่านั้นถึงขั้นยินยอมมีเพศสัมพันธ์กัน (พนม เกตุมาน, 2535, หน้า 115) พฤติกรรมที่เพศชายแสดงออกเพียงเพื่อสนอง

ความต้องการความพอใจของตนโดยปราศจากพื้นฐานของความรัก ขาดการยกย่องให้เกียรติกัน ผลเสียจากพฤติกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนนั้นคือ ทำให้เกิดปัญหามากมายตามมา เช่น ปัญหาการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โรคเอดส์ การเรียนตกต่ำอาจต้องออกจากสถานศึกษา การตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ และการทำแท้ง เป็นต้น

ทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศและการมีเพศสัมพันธ์

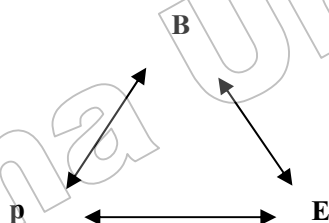
ในเรื่องของทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศนั้น มีทฤษฎีที่อธิบายการเกิดพฤติกรรมและการแสดงออกทางเพศ มีหลายทฤษฎีด้วยกัน ในที่นี้จะกล่าวถึง 2 ทฤษฎี ดังนี้

1. ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory)

การดำเนินชีวิตของคนเราในปัจจุบันนี้จะต้องปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเราตลอดเวลาทั้งคนและสิ่งแวดล้อมต่างมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน ดังนั้นการเรียนรู้ในสังคมจึงเกิดขึ้นตลอดเวลา

ความคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม

Bandura (1997) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม โดยผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกัน โดยถือว่าทั้งบุคคลที่ต้องการจะเรียนรู้และสิ่งแวดล้อมเป็นสาเหตุของพฤติกรรม และได้อธิบายการปฏิสัมพันธ์ไว้ ดังภาพที่ 2

B = พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคล P = บุคคล E = สิ่งแวดล้อม

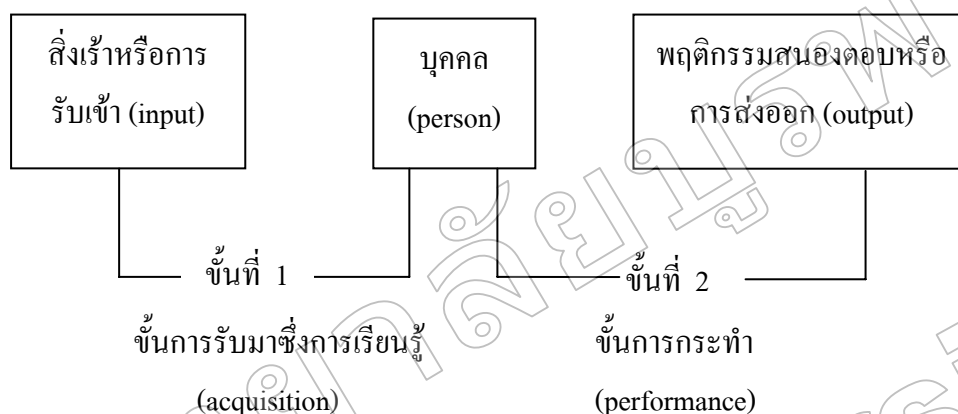
ภาพที่ 2 สาเหตุของพฤติกรรม

ที่มา : A. Bandura, Social Learning Theory (New Jersey : Prentice Hall, 1977), 235.

แบนดูรา ได้กล่าวถึงความแตกต่างของการเรียนรู้ (learning) และการกระทำ (performance) ซึ่งนับว่าสำคัญมากเพราะคนเราอาจจะเรียนรู้อะไรได้หลายอย่างแต่ไม่กระทำ โดยสรุปว่าพฤติกรรมของมนุษย์แบ่งออกเป็น 3 ประเภท

1. พฤติกรรมสนองตอบที่เกิดจากการเรียนรู้ซึ่งแสดงออกหรือกระทำสม่ำเสมอ
2. พฤติกรรมที่เรียนรู้แต่ไม่เคยแสดงออกหรือกระทำ
3. พฤติกรรมที่ไม่เคยแสดงออกทางกรกระทำเพราะไม่เคยเรียนรู้จริง

การเรียนรู้โดยการเลียนแบบอาศัยการเรียนรู้โดยการสังเกตเป็นสำคัญ ซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ ตัวแบบ ตัวแบบแสดงพฤติกรรมและการกระทำตามตัวแบบ ซึ่งการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ มี 2 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ได้รับมาซึ่งการเรียนรู้ ทำให้สามารถแสดงพฤติกรรมได้ ขั้นที่ 2 เรียกว่า ขั้นการกระทำ ซึ่งอาจกระทำหรือไม่ก็ได้ดังแสดงในภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ขั้นการเรียนรู้โดยการเลียนแบบ

ที่มา : A. Bandura , Social Learning Theory (New Jersey : Prentice Hall, 1977), 235.

ขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้ประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ ดังแสดงในภาพที่ 4

ภาพที่ 4 ส่วนประกอบของการเรียนรู้ขั้นการรับมาซึ่งการเรียนรู้

ที่มา : A. Bandura, Social Learning Theory (New Jersey : Prentice Hall, 1977), 236.

จากแผนผังจะเห็นได้ว่า ส่วนประกอบทั้ง 3 ส่วน ของการรับมาซึ่งการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสติปัญญา ความใส่ใจที่เลือกสิ่งเร้ามีบทบาทสำคัญในการเลือกตัวแบบ สำหรับขั้นการกระทำนั้นขึ้นอยู่กับผู้เรียน เช่น ความสามารถทางร่างกาย ทักษะต่างๆ รวมทั้งความคาดหวังที่จะได้รับแรงเสริมซึ่งเป็นแรงจูงใจ

ประเภทของตัวแบบ

แบนดูรา (Bandura, 1997) ได้แบ่งตัวแบบโดยการสังเกตออกเป็น 3 ประเภทหลัก คือ

1. ตัวแบบจริง หมายถึง ตัวแบบที่แสดงพฤติกรรมให้ผู้สังเกตเห็นโดยทั่วไปตัวแบบจริงจะมีอิทธิพลต่อผู้สังเกตมากที่สุด

2. ตัวแบบสัญลักษณ์ หมายถึง ตัวแบบรูปภาพ ตัวแบบโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือรูปภาพอื่นๆ ในสถานะที่เด็กวัยรุ่นใช้เวลาในการดูโทรทัศน์มากกว่าดูตัวแบบอื่นๆ ที่เคยมีอิทธิพลต่อเด็กมากกว่าในอดีต เช่น พ่อ แม่ ครู นั้นก็จะมีอิทธิพลต่อเด็กน้อยลง

3. คำบอกเล่า หรือสารบันทึก หมายถึง ตัวแบบที่แสดงออกถึงการกระทำพฤติกรรมให้ผู้สังเกตโดยการบอกเล่าด้วยคำพูด หรือการเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

กระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกต

กระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้พฤติกรรมของมนุษย์ว่าเป็นกระบวนการทางสติปัญญาอย่างต่อเนื่องว่ามี 4 กระบวนการ ดังนี้

1. การบวนการความใส่ใจ (attention process) ความใส่ใจเป็นเงื่อนไขจำเป็นประการแรกในการเรียนรู้ที่มนุษย์จะต้องมีโอกาสได้พบเห็น ได้สังเกต หรือได้รับสัมผัสกับตัวแบบนั้นเสียก่อน เนื่องจากการรับรู้โดยการสังเกตของมนุษย์มีขอบเขตจำกัด ตัวแบบที่จะเร้าให้สังเกตเห็นนั้นต้องเป็นตัวแบบที่มีความน่าสนใจและโดดเด่นพอสมควร อย่างไรก็ตามจะต้องเอาใจใส่ (attention) รับรู้การกระทำของตัวแบบนั้นด้วย ทั้งจะต้องมองว่าการกระทำนั้นเป็นสิ่งไม่ผิดหรือเลว แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสนใจของแต่ละบุคคล ดังนั้นตัวแบบที่จะมีแรงจูงใจที่ดีให้เกิดการเลียนแบบนั้น นอกจากจะต้องมีความน่าสนใจและมีความโดดเด่นแล้วยังต้องได้รับการประเมินค่าไปในทางที่ดี กระทำได้ง่าย เป็นการกระทำที่มีให้เห็นบ่อยและมีประโยชน์

2. กระบวนการจดจำ (retention process) เมื่อมีการสังเกตเห็นและใส่ใจแล้วจะต้องมีบันทึกสิ่งที่ตนสังเกตจากตัวแบบไว้ในความจำระยะยาว และมีการลงรหัสเก็บไว้ในรูปของสัญลักษณ์ภาพ (visual) หรือตัวภาษา (verbal) อย่างเป็นหมวดหมู่ และเมื่อเผชิญกับสถานการณ์จริงก็จะสามารถสร้างพฤติกรรมขึ้นมาใหม่ (reproduce) ตามแบบอย่างที่เคยเห็นมาจากต้นแบบ นอกจากนี้ถ้าผู้สังเกตมีโอกาสที่จะได้เห็นตัวแบบแสดงสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ซ้ำก็จะเป็นการช่วยความจำให้ดียิ่งขึ้น

3. กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนแบบอย่าง (reproduction process) เป็นกระบวนการที่ผู้เรียนแปรสภาพ (transform) ภาพพจน์ (visual image) หรือสิ่งที่จำไว้ เป็นการเข้ารหัสเป็นถ้อยคำในที่สุด แสดงออกมาเป็นการกระทำหรือพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ ปัจจัยที่

สำคัญของกระบวนการนี้ คือ ความพร้อมทางด้านร่างกายและทักษะที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเลียนแบบของผู้เรียน

4. กระบวนการจูงใจหรือการเสริมแรง (motivational process or reinforcement process) การแสดงพฤติกรรมเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่น การได้รับการเสริมแรงในทางบวกหรือรางวัล (reward) จะเป็นสิ่งล่อใจให้แสดงพฤติกรรมนั้นออกมาจนกลายเป็นแบบแผนพฤติกรรมใหม่ประจำตัว ดังนั้นเมื่อจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับสิ่งเร้าโอกาสที่พฤติกรรมใหม่ที่จะถูกแสดงออกมา (probability) ก็จะมีสูงกว่าพฤติกรรมอื่นๆ แต่ถ้าเป็นพฤติกรรมที่ได้รับการเสริมแรงในทางลบ (punishment) ก็จะกลายเป็นตัวขัดขวางที่จะไม่ให้มนุษย์เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมนั้นออกมาหรือมีโอกาที่จะเลียนแบบน้อยลง

ดังนั้นในการเรียนรู้จากการเลียนแบบ ตามองค์ประกอบทั้ง 4 ประการ จึงเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นที่ขาดไม่ได้ ถ้าขาดกระบวนการใดกระบวนการหนึ่งจะทำให้การเรียนรู้ขาดความสมบูรณ์ และสภาพแวดล้อมทางสังคมของมนุษย์ที่มีอิทธิพลต่อการหล่อหลอมให้เกิดการเรียนรู้และนำไปสู่พฤติกรรมหรือการกระทำ เมื่อมองตามทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) จะพบว่า สภาพแวดล้อมทางสังคมที่เป็นตัวแบบ (model) ให้มนุษย์สามารถเรียนรู้ เลียนแบบ และจูงใจให้กระทำพฤติกรรมใดๆ ได้มากที่สุด ก็คือ ตัวมนุษย์ นั่นเอง

แบนดูรา (Bandura, 1997) ได้สรุปเกี่ยวกับอิทธิพลของตัวแบบที่มีต่อผู้สังเกต ดังนี้

1. การสร้างพฤติกรรมใหม่ ตัวแบบสามารถช่วยให้ผู้สังเกตสร้างพฤติกรรมใหม่โดยผู้สังเกตจะรวบรวมรูปแบบของการกระทำใหม่ที่ได้เห็นได้ยินมาแล้วถ่ายทอดออกมาเป็นการกระทำ
2. การสร้างเกณฑ์ใหม่ หลักการใหม่ในสภาพที่ผู้สังเกตเห็นการกระทำของตัวแบบในลักษณะต่างๆ เช่น การเรียนรู้ทางภาษา การตัดสินใจ เป็นต้น ตัวแบบจะช่วยให้ผู้สังเกตสร้างกฎเกณฑ์หรือหลักการใหม่ขึ้นมาได้จากการได้ยืมตัวแบบพูด
3. การสอนพฤติกรรมสร้างสรรค์ การมีตัวแบบจะช่วยสนับสนุนพัฒนาเชิงสร้างสรรค์ เพราะเมื่อผู้สังเกตเห็นตัวแบบกระทำพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งผู้สังเกตอาจใช้ประสบการณ์ต่างๆ ที่มีอยู่ประกอบกับการกระทำของตัวแบบมาพัฒนาความคิด หรือพฤติกรรมใหม่ขึ้นมา อย่างไรก็ตามยังมีข้อมูลจำกัดสำหรับตัวแบบเชิงสร้างสรรค์ ถ้าตัวแบบเชิงสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพไม่เพียงพอหรือผู้สังเกตมีทักษะจำกัด พฤติกรรมสร้างสรรค์ก็จะไม่มีอิทธิพลเพียงพอที่จะทำให้ผู้สังเกตกระทำหรือแสดงพฤติกรรมตาม

4. การยับยั้งการแสดงพฤติกรรมหรือการลดความกลัวที่จะแสดงพฤติกรรม การที่ได้เห็นตัวแบบถูกลงโทษผู้สังเกตจะมีแนวโน้มไม่แสดงพฤติกรรมตัวแบบนั้น ในทำนองเดียวกันถ้าได้

เป็นตัวแทนทำพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้องและไม่ถูกห้ามปรามแล้ว ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตามแบบนั้น

5. การส่งเสริมการกระทำ ตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อการกระทำทั้งทางบวกและทางลบ ถ้าผู้สังเกตได้เห็นตัวแทนแสดงพฤติกรรมหนึ่งและได้รับรางวัลผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะกระทำตามมากขึ้น ในทำนองเดียวกันถ้าผู้สังเกตได้เห็นตัวแทนที่แสดงความก้าวร้าวและได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งที่ดี ผู้สังเกตก็มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตามมากขึ้นเช่นกัน ดังนั้นการเสนอตัวแบบในสังคมจำเป็นต้องมีความระมัดระวังอย่างยิ่ง เพราะอาจจะมีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมทางลบได้เช่นเดียวกัน

6. ด้านอารมณ์ นอกจากตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อผู้สังเกต ในการกระทำตามตัวแบบแล้ว ยังมีผลต่ออารมณ์ของผู้สังเกตให้รุนแรงเพิ่มขึ้นอีก และกระตุ้นให้เกิดอารมณ์คล้อยตามไปด้วย

7. การเผยแพร่แนวความคิดและการกระทำ การกระทำของตัวแบบจะมีอิทธิพลต่อการเผยแพร่แนวความคิดและการกระทำต่างๆ ใ้บุคคลในสังคมกระทำตามตัวแบบจากสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่งได้ด้วยกระบวนการเผยแพร่พฤติกรรมทางสังคมใหม่ ทำให้สังคมนั้นๆ มีการเปลี่ยนแปลงอีกด้วย

ตัวแบบ (model) ที่ทำให้มนุษย์เกิดการเรียนรู้และมีพัฒนาการทางพฤติกรรมนั้นมาจากทั้งในบ้าน โรงเรียน หนังสืออ่านเล่น และจากโทรทัศน์ของทุกบ้าน จากภาพยนตร์ นักจิตวิทยาสังคมได้เรียกการเรียนรู้ของมนุษย์จากตัวแบบว่า การถ่ายทอดทางสังคม (Socialization) ซึ่งหมายความว่า กระบวนการที่ทำให้เกิดการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมขึ้นในตัวมนุษย์ทุกเพศทุกวัย อันเนื่องมาจากมนุษย์นั้นมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสังคม

สรุปได้ว่า การเรียนรู้ทางสังคมนั้นขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของตัวแบบและผู้เรียน ซึ่งมีความสำคัญเท่าๆ กัน เนื่องจากพฤติกรรมที่สำคัญต่างๆ ทั้งที่เสริมสร้างสังคม และพฤติกรรมที่เป็นภัยต่อสังคม การเรียนรู้ทางสังคม ได้เน้นความสำคัญการเรียนรู้จากการสังเกต หรือเลียนแบบจากตัวแบบมากกว่าการเรียนรู้ผลกรรม ซึ่งอาจเป็นไปได้จากตัวบุคคลจริง เช่น ครู เพื่อน ภาพยนตร์ โทรทัศน์ การ์ตูน หรือจากการอ่านหนังสือ

จากการทบทวนทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม จะเห็นได้ว่าการแสดงพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมโดยการลอกเลียนแบบจากการสังเกตตัวแบบต่างๆ ที่มีอยู่ในสังคม ซึ่งถือเป็นสภาพแวดล้อมที่เข้าถึงได้ง่ายของวัยรุ่น ไม่ว่าจะเป็นตัวแบบจากสื่อประเภทต่างๆ ที่แสดงออกในลักษณะที่ยั่วและกระตุ้นอารมณ์เพศของผู้สังเกต และกำลังระบาดหนักในหมู่วัยรุ่นขณะนี้ ได้แก่ วิดีโอเกม ซิตีเพลสเดชั่นซึ่งเป็นเกมที่ปลุกเร้าอารมณ์เพศ ภาพโป๊หรือข้อความที่เล่าถึงประสบการณ์ทางเพศจากนิตยสาร โทรทัศน์ วิดีทัศน์ ตลอดจนสื่อลามกที่แพร่

ภาพทางอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาที่เน้นการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ การไปเที่ยวสถานบันเทิงตลอดจนพบเห็นกลุ่มเพื่อนที่ดื่มเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์ ซึ่งทำให้วัยรุ่นที่อยากรู้อยากลองจึงเลียนแบบพฤติกรรมทางเพศจากตัวแบบเหล่านั้นมากขึ้น

ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ (The Sexual System)

ทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของแอบรามสัน (Abramson, 1983, pp.51 – 53 , อ้างถึงใน ศรีภัทรา จาริวงษ์ , 2539, หน้า 21 – 23) ทฤษฎีนี้มีสมมติฐานที่ว่า การแสดงออกทางเพศ (sexual expression) จะถูกควบคุมโดยกลไกเชิงสมมติฐานที่เรียกว่า โครงสร้างทางสติปัญญา (Cognitive system) โครงสร้างทางสติปัญญานี้เปรียบเสมือนแหล่งที่สะสมอารมณ์ ความรู้สึก และประสบการณ์ของบุคคลที่ได้รับมาจากแหล่งต่างๆ เช่น ครอบครัว ประสบการณ์ของตนเอง เป็นต้น ซึ่งทำให้เกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับบทบาททางเพศ และหน้าที่ควบคุมพฤติกรรมตอบสนองเกี่ยวกับเรื่องเพศของตนเองในปัจจุบัน

ทฤษฎีระบบเพศสัมพันธ์ ได้มีข้อเสนอว่า โครงสร้างทางสติปัญญาเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมและควบคุมพฤติกรรมทางเพศทั้งหมด ซึ่งมีการพัฒนามาจากปัจจัย 4 ด้าน คือ

1. วุฒิภาวะ (maturation) คือ ขบวนการเติบโตของร่างกาย สติปัญญา บุคลิกภาพ จิตใจ อารมณ์ เพื่อพัฒนาจากเด็กไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และส่งผลเห็นชัดเจน เมื่อเด็กเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น
2. บรรทัดฐานทางสังคม (social norm) เป็นกฎเกณฑ์ทางสังคม เด็กไม่ได้เรียนรู้จากบิดามารดาอย่างเดียวแต่ได้เรียนรู้จากสังคม ได้แก่ กลุ่มเพื่อนซึ่งการยอมรับจากกลุ่มเพื่อนจะมีอิทธิพลต่อความคิด และการกระทำของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก นอกจากเพื่อนแล้วเด็กยังเรียนรู้ได้จากสื่อมวลชน เช่น ภาพยนตร์ หนังสือ วิทยุ โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น รวมถึงศาสนา วัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น และองค์กรชุมชนต่างๆ ด้วย

3. มาตรฐานของบิดามารดา (parental standard) อิทธิพลของการเลี้ยงดู ค่านิยมของบิดามารดาเกี่ยวกับสิ่งที่ควรปฏิบัติในเรื่องเพศทั้งทางตรงและทางอ้อม

4. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต (Previous sexual experience) คือ สิ่งที่เกิดค้างอยู่ในภายในโครงสร้างการรับรู้ ก่อตัวเป็นหลักในการปฏิบัติซึ่งจะกำหนดว่าจะรับรู้และจดจำเป็นหลักในการปฏิบัติทางเพศ (code of conduct) เช่น เด็กผู้หญิงจะเรียนรู้เรื่องห้ามการมีเพศสัมพันธ์และจะถูกกลทโทษถ้าประพฤติฝ่าฝืนระเบียบ เป็นต้น ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศและชีวิตสมรส

แอบรามสัน (Abramson, 1983, pp 49 – 60 อ้างถึงใน ศรีภัทรา จาริวงษ์, 2539, หน้า 21– 23) ได้กล่าวถึงสิ่งกระตุ้นในเรื่องเพศ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะสร้างความเพียงพอให้เกิดการแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศ และแบ่งสิ่งกระตุ้นออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. เหตุการณ์ที่กระตุ้นการหลั่งฮอร์โมนเพศ (endocrinological stimulus event) อิทธิพลอันเนื่องมาจากฮอร์โมนเพศ
2. สิ่งกระตุ้นทางสรีรภาพ (physiological stimulus) อิทธิพลอันเนื่องมาจากระบบประสาทส่วนกลางและระบบประสาทอัตโนมัติ
3. สิ่งเร้าที่เป็นเงื่อนไขและสิ่งเร้าที่ไม่เป็นเงื่อนไข (condition and uncondition stimulus) ประทับด้วยสิ่งกระตุ้นที่มีบุคคลหรือสิ่งที่เป็นตัวแทนเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่ยั่วยวน การดูภาพโป๊ หรือการได้รับการกระตุ้นโดยตรงจากคนรัก
4. ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม (situational parameters) เป็นอิทธิพลจากตัวแปรภายนอกหรือสิ่งแวดล้อม เช่น ยา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บรรยากาศที่เป็นใจ หรืออยู่ในกลุ่มที่มั่วสุมเรื่องเพศ เป็นต้น

โครงสร้างทางสติปัญญาเป็นผลมาจากการสะสมประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ได้แก่ ภูมิลำเนา มาตรฐานของผู้ปกครอง บรรทัดฐานทางสังคม และประสบการณ์ทางเพศที่ได้รับมาก่อนก่อตัวเป็นหลักปฏิบัติแห่งความประพฤติทางเพศซึ่งโครงสร้างทางสติปัญญาที่ถูกสร้างขึ้นนี้เป็นสิ่งที่คอยควบคุมเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศทั้งหมดและเมื่อมีสิ่งต่างๆ มรกระตุ้นในเรื่องเพศให้บุคคลแสดงออกด้านเพศจะเหมาะสมหรือไม่ก็ตามพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกนั้นจะส่งผลย้อนเข้าสู่ระบบกลายเป็นประสบการณ์ของคนผู้นั้นต่อไป ซึ่งสามารถอธิบายการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้ว่า การที่วัยรุ่นได้รับการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องต่างๆ รวมทั้งเรื่องเพศมาตั้งแต่เด็กเมื่อเติบโตขึ้น และมีวุฒิภาวะที่สูงขึ้น

ทฤษฎีอีคิว

อีคิว หรือ E.Q. มาจากคำว่า Emotional Quotient หมายถึง ความฉลาดทางอารมณ์ คือ ความสามารถทางอารมณ์ ที่จะช่วยให้การดำเนินชีวิตเป็นไปอย่างสร้างสรรค์และมีความสุข

แดเนียล โกลแมน ได้ให้ความหมายของ อีคิว ไว้ว่า เป็นความสามารถหลายด้าน ได้แก่ เกรี้ยวไให้ตนเองไปสู่เป้าหมาย มีความสามารถควบคุมความขัดแย้งของตนเอง รอคอยเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดีกว่า มีความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น สามารถจัดการกับอารมณ์ มีชีวิตอยู่ด้วยความหวัง

ในทางจิตวิทยาเชื่อว่าอีคิวหรือความฉลาดทางอารมณ์เป็นสิ่งที่พัฒนาได้ แดเนียล

โกลแมน ผู้เขียนเรื่อง ความฉลาดทางอารมณ์ เสนอแนะวิธีการพัฒนาอารมณ์ไว้ 5 ประการ ดังนี้

1. รู้จักอารมณ์ตนเอง

การรู้จักอารมณ์ตนเองจะเป็นพื้นฐานในการควบคุมอารมณ์เพื่อแสดงออกอย่างเหมาะสม การรู้จักอารมณ์ตนเอง ก็คือการรู้ตัวหรือการมีสติในทัศนะของพุทธศาสนานั่นเอง

ปกติเมื่อเราเกิดอารมณ์ใดๆ ขึ้นมาเราจะตกอยู่ในภาวะใดๆ ภาวะหนึ่งใน 3 ภาวะดังต่อไปนี้
 ถูกครอบงำ หมายถึง การที่เราไม่สามารถฝืนต่อสภาพอารมณ์นั้นๆ ได้จึงแสดงพฤติกรรม
 ไปตามสภาพอารมณ์ ดังกล่าว เช่น เมื่อโมโหก็อาจจะมีการขว้างปาข้าวของหรือส่งเสียงดังโดยไม่
 สนใจใคร

ไม่ยินดียินร้าย หมายถึง การไม่ยินดียินร้ายต่ออารมณ์ที่เกิดขึ้น หรือทำเป็นเฉยๆ ไม่
 สนใจ เพื่อบรรเทาการแสดงอารมณ์ เช่น ทำเป็นไม่ใส่ใจต่อเหตุ – การณ์ที่เกิดขึ้น ทั้งที่จริงๆ ก็
 รู้สึกโกรธ

รู้เท่าทัน หมายถึง การรู้เท่าทันต่ออารมณ์ที่เกิดขึ้น มีสติรู้ว่าควรจะทำอย่างไรจึงจะ
 เหมาะสมที่สุดในขณะอารมณ์นั้นๆ เช่น โกรธก็รู้ว่าโกรธแต่ก็สามารถควบคุมความโกรธนั้นได้
 ระงับอารมณ์โกรธได้ และหาวิธีจัดการแก้ไขได้อย่างเหมาะสม

ทำอย่างไรให้รู้เท่าทันอารมณ์ตนเอง

ทบทวน ถ้ารู้สึกว้าวุ่นมาเรามีปัญหาในการแสดงอารมณ์ ลองให้เวลาทบทวนอารมณ์
 ด้วยใจที่เป็นกลาง ไม่เข้าข้างตัวเองว่าเรามีลักษณะอารมณ์อย่างไร เรามักแสดงออกในรูปแบบ
 ไหน แล้วรู้สึกพอใจ ไม่พอใจอย่างไร คิดว่าเหมาะสมหรือไม่ต่อการแสดงอารมณ์ในลักษณะนั้นๆ
 ฝึกสติ ฝึกให้มีสติและรู้ตัวอยู่เสมอว่าขณะนี้เรากำลังรู้สึกอย่างไรกับความรู้สึกนั้น และ
 ความคิด ความรู้สึกนั้นมีผลอย่างไรกับการแสดงออกของเรา

2. จัดการกับอารมณ์ตนเองได้

การจัดการกับอารมณ์ตนเองได้ หมายถึงความสามารถในการควบคุมอารมณ์ และสามารถ
 แสดงออกได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ แต่การที่เราจะจัดการกับอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม
 หรือไม่เพียงใดนั้น ก็ขึ้นอยู่กับความสามารถในการควบคุมอารมณ์

เทคนิคการจัดการกับอารมณ์ตนเอง

ทบทวน ว่ามีอะไรบ้างที่เราทำลงไปเพื่อตอบสนองอารมณ์ที่เกิดขึ้นและพิจารณาว่าผลที่
 ตามมาเป็นอย่างไร

เตรียมการ ในการแสดงอารมณ์ ฝึกสั่งตัวเองว่าจะทำอะไร และจะไม่ทำอะไร

ฝึกรับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้น หรือที่เราต้องเกี่ยวข้องในด้านดี ทำอารมณ์ให้แจ่มใสไม่เศร้าหมอง

สร้างโอกาสจากอุปสรรค หรือหาประโยชน์จากปัญหา โดยการเปลี่ยนมุมมอง เช่น คิด
 ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคือความท้าทายที่จะทำให้เราพัฒนายิ่งขึ้น เป็นต้น

ฝึกผ่อนคลายความเครียด โดยเลือกวิธีที่เหมาะสมกับตนเอง เช่น ออกกำลังกาย นั่งสมาธิ
 เดินจงกรม เล่นดนตรี ปลูกต้นไม้ เป็นต้น

3. สร้างแรงจูงใจให้ตนเอง

การมองหาแง่ดีของเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะช่วยให้เราเกิดความเชื่อมั่นว่าสามารถเผชิญกับเหตุการณ์นั้นได้ และทำให้เกิดกำลังใจที่ก้าวไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

เทคนิคการสร้างแรงจูงใจให้กับตนเอง

ทบทวนและจัดอันดับสิ่งสำคัญในชีวิต โดยให้จัดอันดับความต้องการ ความอยากได้ อยากมี อยากเป็นทั้งหลายทั้งปวงแล้วพิจารณาว่าการที่เราจะบรรลุสิ่งที่ต้องการนั้น เรื่องไหนที่พอเป็นไปได้ เรื่องไหนที่ไม่น่าจะเป็นไปได้

ตั้งเป้าหมายให้ชัดเจน เมื่อได้ความต้องการที่มีความเป็นไปได้แล้วก็นำมาตั้งเป้าหมายให้ชัดเจน เพื่อวางขั้นตอนการปฏิบัติที่จะมุ่งไปสู่จุดหมายนั้นๆ

มุ่งมั่นต่อเป้าหมาย ในการปฏิบัติเพื่อบรรลุถึงความฝัน ความต้องการของตนเอง ต้องระวังอย่าให้มีเหตุการณ์ใดมาทำให้เราเกิดความไขว้เขวออกนอกทางที่ตั้งไว้

ลดความสมบูรณ์แบบ ต้องทำใจยอมรับได้ว่าสิ่งที่เราตั้งใจไว้อาจจะมีความผิดพลาดเกิดขึ้นได้ หรือไม่เป็นไปดังที่ใจเราคาดหวัง 100 เปอร์เซ็นต์ การทำใจยอมรับความบกพร่องได้จะช่วยให้เราไม่เครียด ไม่ทุกข์ ไม่ผิดหวังมากจนเกินไป

ฝึกมองหาประโยชน์จากอุปสรรค เพื่อสร้างความรู้สึที่ดีๆ ที่จะเป็นพลังให้เกิดสิ่งที่ดีๆ อื่นๆ ต่อไป

ฝึกสร้างทัศนคติที่ดี หากเรามองที่ดีในเรื่องที่เราไม่พอใจ (แต่ไม่สามารถแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงได้) มอบปัญหาให้เป็นความท้าทาย ที่เราจะได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เพื่อสร้างพลังและแรงจูงใจให้ผ่านพ้นปัญหานั้นๆ ไปได้

หมั่นสร้างความหมายในชีวิต ด้วยการรู้สึกดีต่อตัวเอง นึกถึงสิ่งที่สร้างความภูมิใจ และพยายามใช้ความสามารถที่มีทำประโยชน์ทั้งแก่ตนเองและผู้อื่นแม้ว่าจะเป็นเล็กๆ น้อยๆ ให้กำลังใจตนเอง คิดอยู่เสมอว่าเราทำได้ เราจะทำและลงมือทำ

4. รู้อารมณ์ผู้อื่น

การรู้และเข้าใจอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น และสามารถแสดงอารมณ์ตนเองตอบสนองได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะกับคนที่เราเกี่ยวข้องสัมพันธ์ด้วยจะช่วยให้เราสามารถอยู่ร่วมหรือทำงานด้วยกันได้อย่างดี และมีความสุขมากขึ้น

เทคนิคการรู้อารมณ์ผู้อื่น

ให้ความสนใจในการแสดงออกของผู้อื่น โดยการสังเกตสีหน้า แววตา ท่าทาง การพูด น้ำเสียง ตลอดจนการแสดงออกอื่นๆ

อ่านอารมณ์ความรู้สึกของผู้อื่น จากสิ่งที่สังเกตเห็นว่าเขากำลังมีความรู้สึกใดโดยอาจตรวจสอบว่าเขารู้สึกอย่างนั้นจริงหรือไม่ด้วยการถาม แต่วิธีนี้ควรทำในสถานการณ์ที่เหมาะสม เพราะมีเจตนาอาจดูเป็นการจู่โจม ก้าวถอยห่างของผู้อื่นได้

ทำความเข้าใจอารมณ์และความรู้สึกของบุคคล เรียกว่าเอาใจเขามาใส่ใจเราว่าถ้าเราเป็นเขา เราจะรู้สึกอย่างไร จากสภาพที่เขาเผชิญอยู่

แสดงความเห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจ เมื่อผู้อื่นกำลังมีปัญหา

5. รัชชาความสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

การมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน จะช่วยลดความขัดแย้ง และช่วยให้การอยู่ร่วมกันเป็นไปอย่างราบรื่นพร้อมที่จะสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นประโยชน์

เทคนิคในการสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน

ฝึกการสร้างความรู้สึกที่ดีต่อผู้อื่น ด้วยการเข้าใจ เห็นใจความรู้สึกของผู้อื่น

ฝึกการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ด้วยการสร้างความเข้าใจที่ตรงกัน ฝึกการเป็นผู้พูดและผู้ฟังที่ดี และไม่ลืมที่จะใส่ใจในความรู้สึกของผู้ฟังด้วย

ฝึกการแสดงน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักการให้และรับ

ฝึกการให้เกียรติผู้อื่นอย่างจริงใจ รู้จักยอมรับในความสามารถของผู้อื่น

ฝึกแสดงความชื่นชม ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ตามวาระที่เหมาะสม

สรุป ความหมายของ อีคิวคือความฉลาดทางอารมณ์ ที่นำไปใช้ในการดำเนินชีวิต การรู้เท่าทันอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น ทำให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและปลอดภัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาระดับปริญญาโทที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดชลบุรี ผลการศึกษา พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับแรงจูงใจในสังคม ในด้านเพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการไปเที่ยวสถานเริงรมย์ การอ่านหนังสือที่เร้าอารมณ์เพศ และการดูภาพยนตร์เร้าอารมณ์ทางเพศและเพศชายมีพฤติกรรมทางเพศไม่ว่าจะเป็นการจับมือถือแขน การกอดจูบหรือการร่วมเพศในสัดส่วนที่สูงกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมทางเพศสูงกว่าอีกด้วย จึงสรุปได้ว่า เพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อพฤติกรรมทางเพศ (ประภาพร โอภาสวัสดิ, 2538)

การศึกษา ความรู้ ทักษะและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศของนักเรียนกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ พบว่า เพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับคะแนนเฉลี่ยของคะแนน

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ในแต่ละพฤติกรรมเสี่ยง พบว่า เพศมีความสัมพันธ์ทางสถิติกับการไปเที่ยวสถานบันเทิง การอ่านหนังสือที่กระตุ้นอารมณ์เพศ การดูภาพยนตร์กระตุ้นอารมณ์เพศ และการกอดจูบกับคู่รักหรือเพศตรงข้าม (จรรยา ดวงแก้ว, 2539)

การศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา จากกลุ่มตัวอย่างคนงานเยาวชนอายุ 15 – 24 ปี จำนวน 286 คน พบว่า เพศชายมีพฤติกรรมทางเพศมากกว่าเพศหญิง ได้แก่ การติดต่อกับเพศตรงข้าม จำนวนร้อยละ 71.7 ของกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายจะมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนต่างเพศจำนวนร้อยละ 51.1 บิดามารดาจึงควรมีการอบรมสั่งสอนเรื่องเพศอย่างเปิดเผยให้บุตรที่เป็นเพศชายมีความรับผิดชอบ และตระหนักต่อปัญหาหรือผลเสียที่จะเกิดตามมาจากการมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ยังไม่พร้อม โดยเฉพาะการคบเพื่อน การเที่ยวเตร่ การดื่มสุรา ซึ่งเป็นช่องทางไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส (ศรีภัทรา จาริยวงศ์, 2539)

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ ผลการศึกษาพบว่า เพศของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศร้อยละ 79.30 ในขณะที่นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเพียงร้อยละ 55.3 และพบว่านักเรียนชายมีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนหญิง (อรอุษา จันทรวีรุจ, 2544)

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนหญิง (ณัฐนันท์ วิชัยรัมย์, 2545)

การศึกษาพฤติกรรมและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในเยาวชนไทย ผลการศึกษาพบว่า ผลการเรียนรู้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.50 จะมีพฤติกรรมการดื่มมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีเกรดเฉลี่ยมากกว่า 2.50 (ประภาพรรณ สุวรรณ และคณะ, 2541)

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียน คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่า 2.00 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศถึงร้อยละ 79.7 ในขณะที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 2.00 – 3.00 และมากกว่า 3.00 พบเพียงร้อยละ 62.3 และ 59.3 ตามลำดับ (อรอุษา จันทรวีรุจ, 2544)

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยที่นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 2.00 มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ระหว่าง 2.01 – 4.00 (ฉิฉินันท์ วิชัยรัมย์, 2545)

การศึกษาผลของโครงสร้างครอบครัวสองแบบ คือ ครอบครัวที่มีพ่อและแม่ และครอบครัวที่มีพ่อหรือเพียงอย่างเดียวต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบอายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก ความถี่ของการมีเพศสัมพันธ์และสถานะความบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นชายที่ครอบครัวมีพ่อและแม่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์น้อยกว่าวัยรุ่นชายที่ครอบครัวมีพ่อหรือแม่เพียงอย่างเดียว และมีอายุมากขึ้นเพื่อมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกยิ่ง และคณะ (Young and other 1981อ้างถึงใน จุฬารัตน์ ห้าวหาญ, 2539)

การศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่ความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดสุรินทร์ จากกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชายจำนวน 434 คน พบว่า ที่พักในปัจุบันมีความสัมพันธ์ต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยผู้ที่มีเพศสัมพันธ์มากที่สุด คือ ผู้ที่อยู่หอพัก รองลงมา คือ เข้าบ้านอยู่กับญาติ และพากับผู้ปกครอง ตามลำดับ (จุฬารัตน์ ห้าวหาญ, 2539)

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะที่พักอาศัยอยู่ตามลำพังคนเดียวมีแนวโน้มจะมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะการพักอาศัยกับบุคคลอื่น (ดารุณี ภูณศุวรรณศรี, 2540)

การศึกษาค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า เจ้าคุณทหารลาดกระบัง พบว่า นักศึกษาที่มีที่พักอาศัยต่างกันมีค่านิยมต่อพฤติกรรมทางเพศไม่แตกต่างกัน (รัตนา พุ่มสุวรรณ, 2544)

การศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานของวัยรุ่นในจังหวัดขอนแก่น โดยศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุระหว่าง 12 – 24 ปี สถานภาพโสดจำนวน 581 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีเพศสัมพันธ์จะพักอยู่กับเพื่อนตามลำพังร้อยละ 22 และกลุ่มที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์จะพักอยู่กับบิดามารดาสูงถึงร้อยละ 67.5 (วรรณวิมล สุรินทร์ศักดิ์, 2546)

การศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในจังหวัดภูเก็ตพบว่าการรับสื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น (อรชร อัฐทวิลาภ, 2544)

การศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนมัธยมปีที่ 3 จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า การใช้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีความความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (นิภา ไกรเสวกวิสัย, 2547)

การศึกษาพฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ของวัยรุ่นในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา อ.เมือง จ.ยโสธร พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือ การนัดหรืออยู่ตามลำพังกับเพศตรงข้าม ลักษณะการพักอาศัย ระดับชั้นปี และการเปิดรับข้อมูลข่าวสาร (ณัฐพร สายพันธ์, 2546)

การศึกษาพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา อำเภอแม่ทะ จังหวัดลำปาง จำนวน 402 คน พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ได้แก่ ปัจจัยนำ อายุ สภาพการอยู่อาศัย ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การเข้าถึงสื่อปลูกเร้าอารมณ์เพศ การมีสถานที่ลับตาในการพบปะสังสรรค์ และปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับสื่อปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ และการดื่มเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ (อรพินท์ มณีวงศ์, 2548)

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนจังหวัดอุบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการร่วมเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยนำปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริมกับการร่วมเพศ และปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาหญิงอายุ 15 – 24 ปี จำนวน 433 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเคยร่วมเพศร้อยละ 25.4 อายุเฉลี่ยของการร่วมเพศครั้งแรก คือ 17.27 ปี คู่ร่วมเพศส่วนใหญ่เป็นคู่รัก มีจำนวนคู่เพศสัมพันธ์ 1 – 2 คน และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการตั้งครรรค์ ร้อยละ 29.1 ซึ่งในกลุ่มที่เคยตั้งครรรค์มีการทำแท้งร้อยละ 65.5 สำหรับการคุมกำเนิดส่วนใหญ่ใช้เป็นบางครั้ง และวิธีที่ใช้คุมกำเนิด คือ ถุงยางอนามัย จึงพบว่าร้อยละ 25.5 ของกลุ่มตัวอย่างที่เคยร่วมเพศ เคยเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการร่วมเพศ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ความรู้ อายุ ความรู้เรื่องโรคเอดส์ ที่พักอาศัย การมีคู่รัก การดื่มสุรา และการใช้สื่อกระตุ้นความรู้สึกทางเพศ (ขวัญชนก ศิริวัฒนกาญจน์, 2541)

การศึกษา เรื่องพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงในโรงเรียนอาชีวศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงแต่ละชั้นปีในโรงเรียนอาชีวศึกษา จังหวัดสงขลาและพัทลุง เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนจำนวน 497 ราย พบว่าด้านการมีเพศสัมพันธ์ร้อยละ 9.3 ที่เคยมีเพศสัมพันธ์ มีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรกอายุ 12-19 ปี มีเพศสัมพันธ์ ครั้งแรกกับคนรักมากที่สุดร้อยละ 89.1 และมีปัญหาส่วนใหญ่จะปรึกษาเพื่อน (จิตติพร อิงคดาวรรค์และคณะ, 2549)

การศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงในวัยรุ่นของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญและสายอาชีวศึกษา จำนวน 7,763 คน 205 โรงเรียน ในทุกภาค และกรุงเทพมหานคร รวม 16 จังหวัด พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ ร้อยละ 81.9 มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการใช้สารเสพติดในระดับน้อย 1 ใน 5 ของกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 21.6 เคยมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว เป็นวัยรุ่นชาย ร้อยละ 30.5 วัยรุ่นหญิง ร้อยละ 12.8 โดยพบว่าเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพฯ ร้อยละ 25.3 เป็นวัยรุ่นต่างจังหวัดร้อยละ 18.4 (เพ็ญศรี กระหม่อมทอง และคณะ, 2546)

การศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นปัจจุบัน ศึกษากรณี นักเรียนมัธยมในจังหวัดเชียงราย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ได้แก่ เพศ อายุ ความพอเพียงของรายได้ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวด กวดขัน(เคร่งครัด) การใช้สารเสพติด และความรู้เรื่องเพศ (ประชัน จันระวังยศ, 2546)

การศึกษาเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้เรื่องเพศศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการคบเพื่อนต่างเพศ และความสัมพันธ์ภายในครอบครัวอยู่ในระดับมาก การคล้อยตามกลุ่มเพื่อน และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อย พฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์เมื่อจำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และค่าใช้จ่ายประจำเดือน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อจำแนกตามระดับชั้น และสภาพครอบครัว ไม่แตกต่างกัน (ฉันทนันท์ วิชัยรัมย์, 2545)

การศึกษาเรื่อง พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไทยในปัจจุบัน กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง ร้อยละ 50.5 เพศชาย ร้อยละ 49.5 มีอายุตั้งแต่ 17-21 ปี ร้อยละ 64.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างจำนวนครึ่งหนึ่งจากทั้งหมดมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและต่ำ ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่า เพศ อายุ ระดับรายได้ ประเภทของสถานศึกษา สถานภาพสมรสของบิดามารดา ลักษณะเพื่อนที่คบ การใช้ยาเสพติด และการได้รับอิทธิพลของสื่อประเภทปลูกเร้าอารมณ์ทางเพศ ที่แตกต่างกันจะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แตกต่างกัน (วรรณภา กริระตระกูล, 2545)

การศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักเรียนมัธยมปลายในจังหวัดปทุมธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย 95 คน เพศหญิง 99 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.9 ไม่เคยมีคนรัก ร้อยละ 89.2 ไม่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และร้อยละ 62.9 มีทัศนคติที่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสในระดับต่ำ (สุพัตรา ไพฑูรย์, 2546)

การศึกษาทัศนคติต่อความสัมพันธ์ทางเพศของเด็กวัยรุ่น ในเขตเทศบาลนครยะลา จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 203 คน พบว่า โดยภาพรวมวัยรุ่นมีทัศนคติต่อความสัมพันธ์ทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 66.0 ซึ่งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติ ได้แก่ อายุ สถานศึกษา สภาพการพักอาศัย

สัมพันธ์ภายในครอบครัว ความรู้เรื่องเพศศึกษา พฤติกรรมทางเพศของเพื่อน ส่วนปัจจัยที่ไม่มี
ความสัมพันธ์กับทัศนคติ ได้แก่ เพศ ความสัมพันธ์ของบิดามารดา การใช้เวลาว่าง แหล่งข้อมูล
ข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ (นฤมล ศรีภักดี, 2547)

การศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาในอำเภอยะนิง กลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 300 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนหนึ่งมีพฤติกรรมทางเพศเชิงเสรี จำนวนร้อยละ 55.3 และ
จำนวนร้อยละ 53.0 ที่มีแฟนหรือคู่รักแล้ว และมีบางส่วนที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามมาแล้ว
(สุนิตย์ พัวพันพัฒนา, 2547)

การศึกษาเรื่องบริบทการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นในวัยเรียน ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นมี
เพศสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนด้วยตนเองสูง ร้อยละ 60-80 ของกลุ่มวัยรุ่นชาย และวัยรุ่นหญิงเคยมี
เพศสัมพันธ์แล้วประมาณ ร้อยละ 50-60 แหล่งเรียนรู้เรื่องเพศซึ่งเข้าถึงได้เร็วและง่ายมาก ได้แก่
อินเทอร์เน็ต วัสดุพิมพ์ หนังสือแมกกาซีน การ์ตูนญี่ปุ่น เป็นต้น สิ่งที่ยังวัยรุ่นหญิงกังวลมาก คือ การ
ตั้งครรภ์ กลัวผู้ปกครองรู้ และถูกคู่รักทิ้ง ส่วนวัยรุ่นชายกลัวการติดเชื้อเอชไอวี (ประภัสสร สุวรรณ
บงกช และยงยุทธ วงศ์วิชัย, 2548)